

eZine

of Modern Texts in Translation

Nr 206

27 iunie 2020

Bloodaxe Poet

Ruth Fainlight

Poeme și interviu, traduse în limba română de
absolventa MTTL

Mădălina Filipov

Translation Café

eZine of
Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

MTLC
Masteratul pentru Traducerea
Textului Literar Contemporan
mtlc.ro

ISSN 1842-9149

© **Mttlc** <http://revista.mttlc.ro/>

Director: **Lidia Vianu**

Redactor: **Silvia Petrescu**

Corectură: **Alina Stăncescu**

Postare și publicitate: **Cristian Vîjea**

Pentru sugestii: lidia.vianu@g.unibuc.ro

Translation
Café

Nr 206

Poeme și interviu cu poeta
Ruth Fainlight
traduse în limba română de
Mădălina Filipov,
absolventă MTTL

1

Poeme și interviu
cu poeta

Ruth Fainlight

traduse în limba română de
absolventa MTTL

Mădălina Filipov

Cuprins

Luna cenușie	p. 4
Echinocțiu	p. 5
Gloria	p. 6
Apogiatura	p. 7
Altă Lună Plină	p. 8
Păr	p. 9
Hârtie arsă	p. 10
Luna	p. 11
Sibilele din Catedrala Amiens	p. 12
Sibila	p. 13
Sibila Frigiană	p. 14
Prima zi de octombrie	p. 15
Pasagerul	p. 16
Înger din nord	p. 17
Muntele Măslinilor	p. 18
Primăvară în oraș	p. 19
Poem despre grădină toamnă	p. 20
Feeric	p. 21
Izvor curgător	p. 22
Înger înlănțuit	p. 23
Pozele prietenilor	p. 24
Cupluri antice egiptene	p. 25
Voalul miresei (pentru Bertrand)	p. 26
Unde și acolo și aici	p. 27
Acei copaci	p. 28
Efemeritate	p. 29
Ce	p. 30
Constelația de pe jachetă	p. 31
Străin	p. 32

Stăruință	p. 33
Munte de pulbere	p. 34
Mâini minunate	p. 35
Înainte de cădere	p. 36
O seară de primăvară târzie în suburbii	p. 37
Castanul primăvara	p. 38
Castan	p. 39
Locul de joacă	p. 40
Bușteanul	p. 41
Norul ce plutește spre vest	p. 42
Timp și funcție	p. 43
Ape veșnice	p. 44
Continuare	p. 45
Margareta	p. 46
Mama	p. 47
Artă și acțiune	p. 48
Dorință de Anul Nou	p. 49
Nisip	p. 50
Răsucire	p. 51
Capricios	p. 52
Aspectele gândului	p. 53

Luna cenușie

Arsă, speriată, pecetluită de Luna cenușie
Care pătrunde prin geamul străveziu
Între șipcile obloanelor îndesat,
Cu praf uscat, fărâmicios de pe străzile de vară:
Fortificație învechită și romantică
Împotriva răutății zeiței pisică
Care sfârtecă disprețuitor o bucată din plasa pentru țânțari
Ce trece ca o rază X prin dezmierdările și brațele îndrăgostiților,
Pătrunde în pântec precum un instrument
Sau ca mâinile reci-fierbinți ale vinei și obsesiei,
Apoi sădește semințele de mercur strălucitor ale morții,
Ca să înflorească în toate zilele mele viitoare
Cu acea forță de viață pură ce o caracterizează –
Asemeni florilor albastre din cenușa Pieței Păcii.

Echinocțiu

Mai mult de o săptămână de furtuni –
furtuni și boală –
De la ultima vedere clară a Lunii și până acum.
Peste doua nopți va fi plină.
Tunet, nori vineții, o mare ca piatra
topită,
Îi confirmă aroganța ce crește.
Luna plină nu a avut asemenea vestitori de-a lungul verii,
Nopți cu stele, Luna discretă undeva în toată
acea sclipire. Acum stelele numai au nicio șansă.
Acesta e sezonul ei de dominare, ea e peste tot.
Suflul vântului sfidează Luna,
Semilune albe de valuri în apa
mânioasă.
Mărită de trei ori, scânteiază printre
norii în trecere ca un far distrus;
Aureola ei sinistră face ca cerul să pară scobit.
Timpul e încetinit de furtuni – multe se vor întâmpla
înainte ca ea să fie complet plină decât de la
o Lună plină la alta pe vreme frumoasă.

Gloria

Oricum e personificată
Sau reprezentată,
Nu voi uita
Cum se extinde spațiul
Până poate cuprinde
Un milion de zeițe sau concepte.
Sophia, Anima, sau Kali,
Neagră sau albă, moarte sau înțelepciune
Focul central
Sau apa ce acaparează tot,
Muza mea e în mine însumi
Precum trecutul și viitorul
Există doar
Din nevoia mea de a gândi la ele,
Această putere se manifestă
În chipul ei splendid.
Ea mă face să dansez,
Mă înspăimântă noapte
Cu orori,
Mă conduce la locul de incinerare.
Ea stă în spatele munților
Precum Soarele
Și își ridică brațele să arate
Că sunt din carne.
Că toata valea este însuflețită
Pentru că ea i-o poruncește.

Apogiatura

Naivitățile mele sincere, jurămintele mele,
Împotrivirile mele. Tu-tu-tum...
Autoînvinovățire. Nu știu cum
Să mă eliberez, să îmi întrec limitele
Doar că uneori când un copac sau o pasăre,
Lumina de pe suprafața mlaștinei- răsare
Fără echivoc - grăiește
Despre o putere ce nu dănuiește
Dincolo de sine, existând fără de prihană
Fără asemănare de vorbă profană.
E un tărâm pe care pășesc nesigură,
Acel loc aspru - unde niciun cântec de bucurie
Slaba voce ce explică, nu poate să fie acoperită
Nici apogiatura nu poate masca alegerea greșită.

Altă Lună Plină

Altă Lună Plină. Am știut fără să verific
data în almanah. Sunt din nou
înlăcrimată, nesigură, supusă și copleșită.
De fiecare dată devine o umilire
să știu că încă reacționez,
anacronic precum un astrolab,
trainic precum o hârtie de turnesol.
Nicio șansă de scăpare, deși aș prefera
mai degrabă să nu fiu definitiv
subjugată de ritmurile oceanului și ale cosmosului,
Un barbar atât de solemn,
un sărăntoc profetic. Cu limba ei înăsprită,
Luna încheagă laptele meu uman
de bunătate.
Ochii ei nebuni gălbui privesc sfidător
prin draperii și urmărește fiecare mișcare.
Intenția ei e tainică, aleatorie și nemiloasă.
E mai rău decât să fii un prizonier, deoarece
între aparițiile sale, am uitat că
ea mă conduce, cum mâna ei înmănușată
îmi strivește ceafa, punându-mă la pământ,
îngenunchindu-mă, caraghios
și înfiorător ca o manticoră.
Mă întreb dacă trebuie să fie adevărat
că nu va fi loc de înțelepciune

sau umor în universul
pe care îl împărțim, și voi purta pentru restul zilelor
urmele torturii ei, însemnată pentru totdeauna
drept unealta și mășcriciul ei.

Păr

Noi cei cu părul creț aparținem
oceanelor, cei ale căror cosițe se află
aproape de craniu, atârnă drept, sunt revendicate
de toate apele dulci, pârâuri și râuri.
Astfel pentru propria noastră coroană.
Însă dezvoltarea trupului
susține spirala: trunchi și membre
Îmbrăcate într-un veșmânt de o fină
Țesătură împletită din ondulații,
Fie spiralată ca o cochilie, fie rară ca puful.
Puterile îndrăznețe comandă. Iazuri de rouă
și nori se supun în cele din urmă mareelor.
Luna azvârlește umbre pe chipul tău
Însă strălucește victorioasă deasupra
a trei locuri ce au gust de mare –
în ale cărei valuri, privind, ne înecăm.

Hârtie arsă

Pleoape ca foița, arcuite precum hârtia arsă
Ce se sfărâmă în clipa în care e atinsă
Dar până atunci își păstrează forma.
Pleoapele tale
Sunt întocmai de culoarea hârtiei arse:
Gri bronz, nuanță periculoasă, sclipiri
Metalice în pliurile din jurul ochilor.
Pleoape precum aripile moliilor, aceeași
Textură prăfuită, ca de puf ca a unei molii ce
Am văzut-o odată, cu creastă de păr subțire
Ca o pensulă brunăși aripi ce păreau acoperite de solzi,
Un mozaic presărat cu plăci de lumină:
Pleoapele tale, mișcându-se repede precum aripi de molie sau
Fragmente de hârtie ruptă – scrisori de dragoste
Învârtindu-se în vârtoarea focului.

Luna

Luna, asemeni unei petale de trandafir învinețite
Scufundându-se într-un mic iaz, ca
Un disc de metal, pandativul
Unui colier saxon, fragil,
Aproape măcinat dintr-o parte în alta
De timp și de acizii din sol,
De micile schimbări neconținute
Ale Pământului; Lună, mă uit la tine
Și mă gândesc la gravuri japoneze,
De ceață și domnițe ce-și duc viața retrasă.
Luna, plutind peste mlaștini
Ca o felie subțire de șuncă de Praga,
Fragedă, roză, aproape translucidă –
Oh îmbuibare angelică!
Bătrâna Lună de nădejde, care
Mă îndeamnă mereu să scriu poezii.
Sora mea Luna.

Sibilele din Catedrala Amiens

Sibile gotice cu talii subțiri
cu fețe palide și calme,
sub vălul curat de pânză din Flandra,
ținând trăsăturile tale clasice
în degetele elegante: cartea,
frunza de palmier, sabia, pergamentul,
imagini erodate ce pălesc
în mortarul și piatra pictată
ce se decojește.
Pot doar să disting care e
cea Delfică,
cea Libiană, cea din Cumae,
datorită înfățișării și stilului tău
ce aparțin acelor zile,
vremuri Creștine,
culorile tale auriu și albastru
a stindardelor din biserici
un roz țipător și un roșu
al florilor de păducel,
un verde luxuriant tipic râului Somme.
Sora ta, cea Tiburtină.
i-a vestit lui Augustus
venirea lui Iisus, și astfel,
ca sibile

13

i-a vestit triumful lui, pe aceste ziduri
ale catedralei ești așezată
alături de Profeți – semețe femei păgâne,
pe jumătate date uitării:
întocmai ca mesajul ce l-ați vestit pe vremuri,
dar de demult,
unor suflete nordice răvășite.

Sibila

*Interpretat la miezul nopții în Ajunul
Crăciunului de un băiețel înveșmântat într-o
robă lungă, împodobită și purtând o sabie,
în Biserca Sfântului Vartolomeu și a Fecioarei
de la Bonany, sfinții patronii ai Soller de
Mallorca, din Insulele Baleare din Spania.*

Ziua Judecății va veni
când nu vor mai fi Slujbe.
Regele tuturor oamenilor,
Dumnezeu Etern, atunci ne va judeca,
făcând dreptate tuturor.
Focuri groaznice vor destrăma Raiul.
Lacuri, izvoare, și râuri toate în flăcări.
Până și peștii vor țipa.
Celor neprihăniți Le va spune,
Veniți copii mei binecuvântați
stăpâniți Împărăția
care vă așteaptă
de când lumea a fost creată.
Umilă Fecioară, care în această noapte L-ai născut
pe pruncul Iisus, roagă-te
El ne păzește de furia damnării
cu mare severitate și neînduplecare

El va spune celor haini,
Plecați, răilor, către chinul veșnic
din focul etern,
către Infern și Prințul vostru Întunecat.

Sibila Frigiană

Vorbind limbile vorbite de primii oameni
pe acel platou montan, ținutul lui Cibeles,
Măreață Mamă a Zeilor, zeiță
a cavernelor și a bestiiilor sălbatice – cuvinte
înțelese doar de preoții ei eunuci –
mereu, la începutul primăverii,
când frenezia tânguiri și vărsării de sânge
s-au schimbat în bucurie la Renașterea Lui,
sibila Frigiană binecuvântează tot pământul
– râuri, herghelii de cai, vii în floare
și îndrăgostiți – făcând cea mai veche promisiune
în numele Mamei: viață eternă.

Prima zi de octombrie

Acel sentiment, nefiresc, incert
la schimbarea anotimpurilor –
culori neclare ce se ivesc
în lumina palidă și umedă a soarelui
primăverii răcoroase în timp ce ploaia
curăță pleava de murdărie a unei ierni întregi
de la trunchiuri de copaci și clădiri
– când spiritul e gol și se ascunde.
La fel e și în octombrie.
Ploaia pune din nou în mișcare schimbările dezgolind
copacii acoperind cu compost frunzele în rigolă.
Însă uneori, pe când noroiul se dizolvă,
readuce o străfulgerare de tonuri văratice:
o frunză lipită de trotuar
galben auriu curat și maroniu topaz.
Echinocțiul.
Pământul la jumătatea rotației.
Orice clipă ne poate duce acum mai departe
sau mai aproape de soare.
Când planeta se echilibrează
poate că are nevoie de și atrage
chiar și echilibrul meu.

Pasagerul

Neuitându-mă la trenuri ce trec și visând la momentul
când voi deveni acel călător, întrezărit
într-un vagon trecând rapid pe lângă
un copil ce privește visător, fiind însă călătorul
ce se holbează la blocurile înalte
ale căror forme clar reliefate pe fundalul apusului
și dungilor de nori plumburii, balcoane aglomerate
de scări, cutii, rufe, ghivece cu plante moarte,
înspre ferestre luminoase și aburite unde femeile
gătesc, iar bărbații veniți de la muncă,
desculți și cu mânecile suflecate, fumează, întinzându-se
sleiți în scaunele adâncite cumpărate și refăcute,
sub viaducte unde copii ocupați cu jocuri private și treburi
se învârt și țipă precum păsările la apus: tot acel farmec urban
al anonimității care mă face să mă simt nostalgică față de o viață
nepermisă și refuzată, mă provoacă să ies din tren,
și să mă întorc în cartierul meu de spălătorii, vânzători de ziare, băcănii,
și să redevin acea fată visătoare privitoare
însă acum să traiesc din plin – doar o clipă
a fost de ajuns înainte ca o gură de tunel ce cascade,
să ne ascundă privirii pe amândoi, lăsând-o pe ea în urmă.

Înger din nord

Acum, între Iulie și toamnă,
August își face propriul sezon.
Norii par mai sus, adunați în nuanțe de
alb ascuțite și de griuri întunecate, cerul
deja mai rece – tonuri arctice
deasupra merilor lucioși,
încărcați cu o recoltă mai bogată
decât în ultimii zece ani de când stau aici.
Luna viitoare, asemenea ploaie va da jos frunzele,
în fiecare dimineață va ridica alt cerc
de ciuperci roșiatice și cărduri triste
de lăstuni ce se strâng pentru lungă lor călătorie
spre Sud. Azi, peluza e mai verde
și mai vie când furtuna se oprește,
iar soarele încă frige înainte
ca un grup de nori să acopere lumina,
Mișcându-se ca un înger de la Nord:
a cărui sabie pătimașă de îngheț va doborî
merele jos ca să putrezească printre
frunzele ude și iarba decolorată –
și să însemneze grădina ca pe primul născut.

Muntele Măslinilor

Eternitatea și-a revendicat drepturile
asupra colinelor din jurul Ierusalimului.
Cei morți au cel mai bun teritoriu,
fiecare versant un cimitir,
caverne, cripte și catacombe
asemeni cuptoarelor antice scobite
sub păduricea de măslini și biserici.
Mașini și autobuze își croiesc drumul
sub Ziduri până la capătul văii.
Astăzi, voi sunteți singurii
ce doresc să aibă porțița deschisă
spre Sanctuarul Înălțării, ne-a zis băiatul de acolo.
Cum să îmi câștig pâinea fără turiști?
Șezând pe o piatră de lângă
Mormântul Profeților, doi oameni,
surzi și muți, vorbesc prin semne.
Dacă de-a lungul Pârâului Cedrilor
Poarta de Aur se descuie ca să îl
lase pe Mesia să treacă, iar cei înviați
îi cântă slava, ei ar observa?
Dar cei morți încă dorm precum pruncii
netulburați de bombe, pe când deasupra lor –

rumene precum brutarii, rigide precum Cruciții,
vigilente precum soldații, palide precum Hasidiști,
tăcute precum îngerii – spiritele plutesc în aer,
iar Eternitatea se înrădăcinează adânc
în ținutul din jurul Ierusalimului.

Primăvară în oraș

Petale din copaci
se învârtesc și cad
de-a lungul străzii.
Curenți complecși
îi ridică către
ramurile de unde
zborul lor a fost lansat.
Tot spațiul dintre
șirul de case
într-o mișcare involburată
precum nisipul dintr-un iaz cu pietre
în timp ce marea inundă
înălțând nori plăpânzi
ce îi încețoșează limpezimea.
Rigole înecate cu boboci
trotoare ornamentate
părul bătut de vânt al fetelor
încălcit cu boboci
un roi de insecte
acvariu cu pești
fulgi de nea într-o furtună.

Tulburați de briză
și de mașinile din colț
restaurează spirala
galaxiilor
azi aerul pare dens
cu praf de stele iar noi
respirăm stele.

Poem despre grădină tomnatecă

Vreau să știu numele acelor frunze,
palide și pufoase pe o parte
netede și verzi
pe cealaltă, ca linii de hârtie ruptă
de la un pergament nesfârșit împrăștiat
de-a lungul peluzei.

*

Două domnițe japoneze, înclinându-se
drăgăstos ca amorezii: mânecile zdrențuite
ale unei salcii
atingand în trecere iarba. Discurile albastru-jad
ale unei tufe de eucalipt
argintate de rouă și îngheț
sunt colierele lor sfărâmate.
Pânzele păienjenilor și-au încălțit
cosițele dezordonate.

*

Îți pot arăta leandru și nuia
aurie, scaieți ce năpârlesc
și trifoi ruginit.

Dar cum se numesc florile acelea palide
ce se deschid în zori, și se închid la amurg?

Feeric

De azi dimineață devreme
falnica sibilă blondă visează,
adusă de spate, îmbrățișându-și genunchi,
asemeni unei fete la marginea unui câmp
ce se holbează la iarba înaltă
înspre un șir îndepărtat de copaci,
amintindu-și de unde vine,
cum înfățișarea și miresmele tuturor lucrurilor
erau diferite.
Una dintre păsările templului
s-a așezat pe spatele ei.
Povara prăfuită era reconfortantă.
Ea o percepea la fel de îndoliată
și visătoare ca ea. Pasărea
se pregătește să migreze,
înspre strălucirea râului,
auzind din nou strigătele răgușite ale cârdului.
Ele știu că nu vor părăsi acest loc.
Ele amândouă aparțin domnului acum, și pururea.

Izvor curgător

Umbrele frunzelor
pe trotuarul pe care stau
cu pietre de la garigă
sunt purtate de-a lungul său
precum apa limpede într-un pârâu subțire.
Umbrele castanului
salcâmului și frunzelor de soc
se unduiesc asemeni apei în lumina soarelui
peste pietrele pale și netede
care poate fi albia unui râu.
Mișcarea umbrelor
siluetele frunzelor
pistrucează piatra cubică, placa de piatră de var
vălurită de forme cu pete de licheni
ieșite din tipare
și modele modificate
de refracția strălucitoare
în vreme ce apa se învâlburează
în jurul rămurelelor și pietricelelor

pe albia râului nisipoasă, pe pavaj
Până când nu voi ști
dacă umbre sau reflexii
vânt sau pietre sau frunze
sunt apa transparentă
din izvorul curgător.

Înger înlănțuit

De când am pus această figurină din lemn
de marime aproape naturală, afară în fața ușii,
le-am cerut musafirilor opinia
asupra genului îngerului –
dacă seamănă mai mult cu fecioara lui
Duccio sau războinicul lui Uccello.
Elementul său definitoriu: o ramură de palmier,
veșmântul său: o simplă robă, și bucle până la umeri
nu îi e caracteristic niciunuia.
La început crezi că e menit să păzească ușa.
Apoi observi o bucată de lanț prinsă
între statuie și podea – cum altfel să aperi
captivul meu, atât de enigmatic și neajutorat,
a cărui aripi împănate sunt înlănțuite, retezate,
care nu poate păzi de rele nici pe mine nici pe sine?
El are alt țel. Mi-e teamă că îngerul meu
Va rosti curând ce nu vreau să aud.

Pozele prietenilor

Noi toți arătam precum zeițele
și zeei, radianți și șarmanți, din cap până în
picioare acoperiți de o esență aurită
ce strălucește și își refractă aura
de putere – minunatul sânge al zeilor numit tinerețe.
Ne mișcăm ușor precum delfinii ce
se înalță deasupra oceanului, despiciând
grămezi mari de apă stravezie
ce se scurg în fâșii de argint bolborosit
precum plasma vieții.
Conexiunea electrică palpabilă dintre noi e
încă puternică de la acele poze în alb și negru
ca polii pozitivi și negativi ai unei baterii,
sau ca degetele lui Adam și a lui Dumnezeu.
Noi eram frumoși, fără excepții.
Cu greu mă pot uita la acele
albume vechi, să văd strălucirea pierdută
pe care nu am observat-o deloc când eram

la început împreună – când eram tineri.

Cupluri antice egiptene

Cupluri antice egiptene
în picioare sau așezate unele lângă celelalte.
Peruci împletite și robe cu pliuri
platoșe și brățări ornate
cu muguri de lotus și papirus
în lemn, piatră, mortar,
lucrate și gravate meticulos.
Reprezentând ținuturi diferite,
pielea lui este pictată
cu roșu pământiu, a ei strălucește delicată
și aurie precum cerul.
Uneori, soția își pune o mână
pe umărul soțului.
Ei și-au ațintit privirea către noi, nu unul
către celălalt, din ochii enormi conturați cu creion kohl.
Valul de afecțiune
de-a lungul mileniului, ca o reîntoarcere

neașteptată a dorinței
ce face o aureolă în jurul capului, al
întregului corp, al cuiva ce se dovedește a fi
din nou iubit, îi reunește
ca pe noi doi.

Voalul miresei
(pentru Bertrand)

Voalul miresei este un sistem ordonat
sau haotic? Diagramă
sau bifurcație, rețea binară,
complexitate ce se revarsă, întreabă:
ce cale
va urma energia?
Precum priveliștea aeriană a unui râu
amplificată de afluenții schimbători,
o deltă largă își modifică ușor
forma palmată, nicicum să știi
unde va începe
următoarea mișcare,
care nod delicat de pe tija fadă
se va umfla și înmuguri și va da naștere
unor frunze cel puțin la fel de luminescente —

de abia vărgate delicat
de plasmă, nici atunci
când se va întâmpla:
o demonstrație în plus
al elementului aleatoriu, magnet
ciudat, voia lui Dumnezeu sau
forța gravitației:
simetrie
desăvârșită spre armonie.

Unde și acolo și aici

Unde a zburat mintea,
pierdută și neajutorată, ce s-a simțit ca eoni
dar de fapt au fost câteva minute?
(Timpul e altfel acolo.)
Acest lucru trebuie explicat
în limbaj științifico-fantastic:
stele strălucitoare și comete
înfricoșătoare, întunecime spongioasă
ritmul ce pulsează,
Superman & Wondergirl
s-au teleportat în altă parte,
altă dimensiune, transfer total
către acel unghi nestatornic al intrării
care e sensul întoarcerii.
Cât timp am fost acolo,

absorbită și distrasă,
unde am fost mai exact?
(Deși știu că „exact” este un cuvânt
ce nu își are locul –
mai mult decât îl am eu – aici.)

Acei copaci

Trebuie să fie refrenul zorilor –
sau sunt păsările cocoțate pe acei copaci
care doar ce m-au trezit:
grădina mea pierdută înmugurită dincolo
de ferestre, ani îndepărtându-se precum
pânza unui decor pictat,
draperii subțiri trase deasupra
încuind strada pe dinafară?
Acei copaci, aici, sunt mai încărcați și mai
înalți decât erau acolo și atunci.
Ramurile lor sunt mai groase, ajung mai departe acum –
schimbate de câți ani de creștere?
Unele părți ale ființei mele au rămas cu ei,
fiind martoră cum timpul

29

a schimbat forma tufișurilor și gardurilor vii,
adăugând, sustrăgând,
substanță și însemnătate. Păsări reale chiar
cântă așa devreme, în această dimineață de
iarna la oraș – un refren al zorilor –
sau eu sunt în cealaltă casă?
Ei sunt mai apropiați
decât amintirea: acei copaci.

Efemeritate

Precum un stol de porumbei
ce stau pe marginea acoperișului
de vizavi înainte să
își ia zborul și să se învârtă
iar prin împrejurimi: fâlfâitul aspru
sclipirea aripilor și a ochilor...
Precum avântul muscuștelor de fructe
în sezonul trecător
al existenței lor...
Precum cărbunii într-o sobă:
ce zvâncnesc de parcă un uriaș a oftat,
fluxul profund al respirației
prin plămâni masivi

30

iar nimbul gazului ce arde
incolor la suprafață,
alb mercur, apoi
albastru metan și galben
pe măsură ce arde intens și se estompează...
Precum creșterea apelor,
reflexii multicolore pe
meniscul ce se mișcă tremurând
când tensiunea e întreruptă
de una din pietre: fiecare
având formă și culoare diferită...
Precum compulsia
cuiva care o aruncă...
...Oricare imagine,
contrast sau analogie
o alegi, pentru efemeritate.

Ce

Ce făcea Dumnezeu
de-a lungul veacurilor
în timp ce planeta stătea și se răcea
elementele erau cuprinse
materia se transforma și se contopea,
chiar înainte de prima amibă,
prima creatură, primul mamifer...
Umplea apele
întorcându-și fața, răbdând
neconținut, sigur pe țelul său
între furtună și erupție
în timp ce Raiul a fost făcut și

evoluția a produs încet
conștiința închinătorilor...
Credința cerută oamenilor
e nimic, în comparație
cu fiziunea de energie necesară
să susțină convingerea
în propria existență, să îndure
întunericul, liniștea,
așteptarea, așteptarea de ispășire...
Închipuie-ți clipa ce îi confirmă existența,
când prima rugăciune se va înălța la urechea lui satisfăcută,
fum și aburi
de la focul de sacrificiu,
în timp ce îndoielile i-au fost înlăturate
persistența justificată...
Și de atunci, ce a mai făcut Dumnezeu?

Constelația de pe jachetă

Camera părea stratificată și delimitată
cu pene. Cea mai ușoară adiere
de vânt – un oftat ar fide ajuns –
ar fi provocat un vârtej ușor
de pene plutitoare:
constelații ce se pierd
în spațiul profund.

*

El îți poate imagina pene
lucioase ca panglicile de satin
prinse pe o jachetă magică

cu tivuri înguste, croite demodat,
ce nu se va uda niciodată
mereu va devia
săgeată, piatră sau lovitură de sabie
făcută special pentru el:
mezinul, prinț
nerecunoscut – favorit – idiot –
cel nedorit
trimis în lume să își găsească
prințesa și palatul,
să fie erou,
*
în ciuda dorinței
(o să o împlinească el?) de a refuza
jacheta, de a respinge toate obligațiile
pentru acel model cu constelații de stele
din spatele Lunii –
– ca apoi să deschidă apoi ușa larg
și să lase un vânt puternic să sufle înăuntru.

Străin

Întâlnind străini
îmi lipsește discriminarea
devin prea familiară
de parcă salut o veche rudă.
Nu știu cum să păstrez distanța
sau să nu mă simt refuzată și respinsă –
expusă, nesăbuită, patetică – până la
a doua sau a treia ocazie
e destul de evident
că numai e nimic de spus.

Mă întreb uneori care dintre ei,
într-un autobuz sau tren, dacă
va veni dezastrul, va trece testul
și mă va salva pe mine. Pe un alt străin.

Stăruință

Nu aș fi crezut vreodată că voi scrie despre
Lună
la vârsta mea
nici că Luna plină încă mă poate ține
trează,
agitată, încântată,
de-a lungul unei întregi seri de vară, ca
odinioară.
Dar această Lună stăruitoare, piatră luminoasă

pe un cer negru,
prezentă ostentativ
când draperiile sunt trase, cere un
răspuns.
Pentru o clipă
sunt confuză, nesigură, din nou o fetiță.
Apoi încrezătoare ca ea, îi întorc privirea.
În vreme ce ea stăruie
în bunătatea ei, înțeleg că nimic nu s-a
schimbat:
să fiu sora vigilentă,
și solitară a Lunii încă este destinul meu.

Munte de pulbere

Ce îmi imaginez
când aud râul susurând
și am privirea ațintită spre câmpie
e un orizont de munți
ca atingerea pensulei unui maestru caligraf
ce trage o linie între pământ și cer
fiecare margine ce se estompează se dizolvă
în văluri străvezii: mov/gri-marونیu/gri/bej

și în spatele celei mai îndepărtate creste
văi nevăzute
împânzite de goliciune
unde ultimele raze înclinate ale soarelui ce apune
se retrag din pantele presărate cu pietre
și se cern de pe vârfuluri
delicate ca pulberea de talc.

Mâini minunate

'...un lucru teribil, să cazi
în mâinile unui zeu viu.' Un câine fioros
s-a îndreptat către mine. Eram prada.
Fraza îmi zdrăngănea în cap.
Un lucru teribil, să cazi în asemenea mâini.
Știam că zeul ar putea fi Apollo
și mâinile nu erau ale sale ci ale lui Marsyas,

spoite întunecat de propriul sânge,
zvârcolindu-se de durere în timp ce pielea îi era jupuită, și
câinele cel mic din pictura lui Tițian,
lingând stropii închegați de sub capul
competitorului, agățat cu capul în jos de un copac,
ce a pierdut concursul în favoarea maestrului poeziei:
zeul ce stă pe pământ, ochii ațintiți spre cer,
gura deschisă ca să își cânte triumful,
zdrăngănindu-și lira aurie cu mâini minunate.

Înainte de cădere

Cât de perfect arăta grădina,
jumătate încă în bătaia soarelui, jumătate într-o umbră oblică,
gazonul proaspăt tuns
Toți copacii din livadă doldora de fructe:
prune, pere, mere pădurețe, mere, corcodușe,
tufișuri în plină floare

Vocile copiilor trecând de gardurile vii, râzând
neciondănindu-se, păsări cântând, câini lătrând,
la radio se aude Mozart
Și acel trandafir roșu aprins cu stamine aurii dezgolite
și straturile de petale ce se arcuiesc pe spate și se deschid,
gata să cadă...

O seară de primăvară târzie în suburbii

Primăvară târzie: liliac, glicină, salcâm galben.
Mov, roz, galben-lămâie. Nori blajini.
Duminică în suburbii. Noaptea trecută, alăturații
Au aprins grătarul. Alertă la ferestre!
Mirosul cărnii pârlite e absorbit de draperii

iar ușile glisante de la anexa bucătăriei
trebuie închise repede. Însă ei sunt vecini cumsecade
și fără să se tânguiască închid ferestrele
pentru a înăbușinoul album al lui Courtney Barnett
ce își cânta melodiile din voce și chitară,
pe care noi îl ascultăm în timp ce tocăm legume
pentru curry-ul din carne de berbec al lui David.
Pot auzi copii din celelalte grădini.
Vremea aceasta minunată prijeluieste apusuri spectaculoase.
Luna difuză se înalță deasupra acoperișurilor.
În case de peste drum luminile sunt încă aprinse.

Castanul primăvara

Muguri de castan umflați
își scot capetele lipicioase din teacă
desfac un evantai de frunze
lucioase nede dezvoltate, și

tulpinile și rămurile încărcate
își îndreaptă mugurii spre soare:
flori de mătase mototolită
coral purpurii
se descreșesc din centru
de unde petalele se deschid
precum degetele
unei mâini relaxate,
sau precum brațele îndrăgostiților.

Castan

Nu te gândi la ei ca fiind fiicele sau fii cuiva,
ci proprii tăi copii. Tandrețea băieților.
Tandrețea fetelor. Gândește-te la ei

ca fiind evantaie de frunze mototolite
de castan încă nedesfăcute,
măzgălituri trandafirii
pe un cer albastru translucid,
un mesaj în codul facil al lui Aprilie.
Amintește-ți asta, ca atunci când
florile de castan se vor fi risipit,
copii vor fi crescut,
castanele încep să cadă,
iar crânguri de copaci se vor contopi,
creând labirinturi întunecoase
de un verde morbid al unui August prăfuit.

Locul de joacă

Într-o dimineață de Septembrie
sub cortul verde cu ciucuri al salciei

ce acoperă tufişuri ce picură și
o potecă plină de băltoace
ne-am adăpostit de o furtună echinoctială
târând grămezi de frunze îngălbenite peste iarbă
apoi am zărit jucării abandonate
în locul de joacă pustiu: camioane, găleți, lopeți,
culorile lor străluceau datorită groapei cu nisip,
melci voioși de lemn pe care sa îi călărești ca pe niște cai magici
și două leagăne pătrate ca niște cuști mici de siguranță.
Strălucirea lunecoasă a ploii
măcina o albie de râu de-a lungul toboganului metalic
Numai caruselul, barele lui de un roșu aprins
și butucul central precum o navă spațială științifico-fantastică,
îți dădeau de înțeles că deasupra norului se întinde un cer albastru infinit.

Buşteanul

...un buştean pe jumătate putrezit

pe malul noroiu al unui râu întins
într-o pădure tropicală
pe care îl înghiontesc, îl ridic și îl împing
cu mult efort
până când o bună parte din el
e în apă, iar legile
fizicii și ale materiei preiau frâiele...
nu e nevoie să pui la îndoială
motivul acțiunilor,
de ce bușteanul a fost tăiat
destinația sa și scopul viitor,
doar pentru a simți plăcerea și triumful
în clipa în care forța răului e confirmată
și lemnul cu fibra grea și densă
alunecă în apa adâncă
e prins de curent
devine ușor
se rotește și plutește și se întoarce...

Norul ce plutește spre vest

Soarele e palid asemeni unei Luni,
iar norii ce plutesc spre vest
sunt precum niște rochițe din tul gri
ce se învârt în jurul picioarelor dansatorului,
într-o clipă ascund,
ca apoi să dezvăluie, și unde
zăpada grea încă se întinde,
îngrămadită de vânt sub pietre,
sub tufișuri și copaci, cu o sclipire albă
de parcă pielea dezgolită strălucea
întrezărită: putea fi Luna
prin norul ce plutește spre vest.

Timp și funcție

Eu funcționez după timpul geologic.
Cinci mii de ani îmi par a fi o clipită,
clipirea unei pleoape.
Locul meu e cu pietrele și nu cu furnicile.
Eu funcționez după timpul cosmologic.
Sunt împăcată cu noțiunea
de eoni. Știu că spațiul nu e gol.
Materia întunecată este elementul meu.
Eu funcționez după timpul biologic:
țesuturi moi înnegrite, vene și
tendoane, fibre musculare strălucitoare.
Sunt un animal sortit pieirii.

Ape veșnice

Gândindu-mă la timp: întrebându-mă
cât timp a mai rămas: dacă
e momentulca timpul
să se limpezească: O da, limpede
apă limpede
Să beau un pahar de apă limpede
și să plutesc pe un ocean albastru-verzui:
să simt apa
și mișcarea ei
pe pielea mea
Oare așa va fi moartea:
o întoarcere în acel lichid amniotic cald:
o întoarcere la ocean
la acele ape veșnice
ale vieții?

Continuare

Voi trăi veșnic.

Nu știi dacă oasele sau multiplele sisteme
îmi vor rezista până la sfârșit: probabil că nu:
dar eu voi rezista, indiferent ce se întâmplă cu ele.

Am fost absolut convinsă de asta

De când m-am trezit de dimineață, dar am mai stat puțin în pat:

Deși nu pot explica cum de am știut,

Ce am vrut să spun și cum de sunt așa încrezătoare.

Nu are de-a face cu Dumnezeu, sau cu Raiul.

Nu va fi viața de după ci continuarea prezentului obișnuit.

Orice altceva e de neconceput. Refuz să îmi închipui un sfârșit.

Margareta

Vederea ultra-violetă a unei albine
vede centrul unei margarete roșu și nu galben.
Culoarea pe care o văd eu este greșită,
și nu are legătura cu scopul florii:
un gând de care se agață atâtea întrebări.
Una dintre ele ar fi, dacă „frumusețea” sau „natura”
au altă legătură decât plăcerea
la o putere ce funcționează metaforic.
Alta ar fi (să oitem albina):
perspectiva mea asupra lumii coincide cu a ta?

Mama

Avea vârsta unei mame – care e
fără vârstă. Mamele nu sunt nici bătrâne nici tinere.
Timpul lor e diferit de timpul copiilor lor
prin care aceștia se grăbesc, ignorând prezentul,
tânjind după un viitor, mereu schimbător.
Mamele trebuie să rămână la fel și să nu se schimbe vreodată.
Ce dezamăgire, ce trădare, când
observi pentru întâia oară părul ei ce încărunțește și ridurile,
cum deodată ea pare mică și sleită de puteri.
Mamele ar trebui să fie destul de puternice ca să supraviețuiască
orice le-am face sau ne-am face
și nu le este permis să ne înspăimânte
cu o față nepăsătoare, sau să recunoască
posibilitatea că ele vor pieri primele.

Artă și acțiune

Gândește-te la o descoperire de aur și argint
făurit în vase sculptate în basoreliev:
antice, splendide, comoara
unui împărat; distruse, topite
pentru valoarea lor ca metal.
Închipuie-ți-l pe făuritorul lor care e gata să moară
pentru a-și proteja munca. Și neajutorat,
el a și murit. Amintește-ți
poveștile cu războinici, cu un haos răsunător –
sânge și fum și torțe –
care poate fi o altă formă de artă
sau subiect de contemplație:
diferite versiuni ale bătăliei
dintre spirit și materie:
un zeu sau un demon scrijelind pe perete.

Dorință de Anul Nou

Plimbarea prin parc
în această după-amiază rece și limpede
dintre solstițiu și sfârșitul anului
și văzând, pe rămurele uscate
sub frunze moarte,
mugurii delicați, îmblăniți, palizi sau cei roșii, cruzi –
acele noduri și cioturi, sclipiri
și mărgelile de energie,
martori optimiști
ai obișnuitului
și a miracolului lumesc
ai supraviețuirii și reînnoirii –
devine un exercițiu
de simțire a extazului: mă face
să îmi doresc să fii la fel de binecuvântat:
mă face
să îmi doresc să fii
la fel de binecuvântat.

Nisip

Un căuș de palmă lejer,
și prin degetele slăbite
alunecă nisip gri maroniu
atât de uscat că praful se ridică
să tulbure aerul dintre
mână și ochiul îngândurat
al celui ce privește, uimit
de cum exact ceva
suportat vreme de o mie de zile
devine intolerabil.
Și confirmarea
că această cunoștință evidentă,
insistă subit
asemeni bățăilor aripilor fâlfâinde
ale unei insecte prinse,
contra geamului ferestrei,
e validă? Niciun fir de nisip
nu ramâne în palmă.

Răsucire

Suspînul și zgârietura și fâșâitul trenei
freamătul și foșnetul
– ca șuieratul surfului
pe o plajă pietruită
în timp ce valul se retrage,
sau fâlfâitul și scârțâitul
penelor palide și penițelor
pe un evantai alb cu păuni
în timp ce se desface,
spiralându-se...
... suspînul și zgârietura și fâșâitul
de la trena unei rochii strâmte
îngreunată cu mărgelile de metal,
strălucire sticloasă
și sclipiri de gri metalic,
hârșâind de-a lungul podelei
apoi dat la o parte de
vârful unui deget de catifea
în vreme ce muzica începe
pentru următorul dans:
vals spiralat,
răsucire de tango.

Capricios

Același gând, aproape de când îmi pot
aminti,
mișcare respingătoare, acțiune, plăcere:
Care e scopul să fac/merg/văd etc,
ceva sau altceva,
dacă nu pot trăi pentru totdeauna?

Aspectele gândului

Aspectul este un vehicul pentru gând.
Schimbarea unui mușchi sau a unui os
în gest și expresie
e tot ce pot să știu despre sufletul tău:
fiecare gând își crează propriul aspect.

Translation Nr 206
Café

Poeme și interviu cu poeta
Ruth Fainlight
traduse în limba română de
Mădălina Filipov,
absolventă MTTL

55

Ruth Fainlight

Interviu de Mădălina Filipov

Mădălina Filipov: How did your mixed ancestry (British from your father and Russian-Jewish from your mother) influenced your writing and your career as well? What part of your ancestry left a big mark on your work?

Ruth Fainlight: My father was British, born in London, but his family were first-generation Polish-Jewish, so there was not much difference in fact between my parents' ancestry. I think the difference of their influence is more obvious with regard to nationality: between English and American world-view and values. The influence of my childhood years in the USA on my writing was commented on by the American poet Adrienne Rich; she told me that she had been puzzled when she first read my work because even though it was in an anthology of British poets, my use of language seemed so American. I was delighted to hear this. I have always felt more

Mădălina Filipov: Cum a influențat descendența mixtă (engleză din partea tatălui și evreo-rusă din partea mamei) scrisul și cariera dumneavoastră? Care parte a descendenței a lăsat o amprentă mare asupra muncii dumneavoastră?

Ruth Fainlight: Tatăl meu a fost englez, născut la Londra, dar familia lui provenea dintr-o linie de evrei polonezi, deci nu au fost mari diferențe între proveniențele părinților mei. Consider că diferența influenței lor e mai evidentă când vine vorba de naționalitate: între perspectivele și valorile americane și cele englezești. Influența copilăriei mele în America a fost comentată de poeta americană Adrienne Rich; mi-a spus că a fost nedumerită când a citit pentru prima dată ce am scris, pentru că deși făcea parte dintr-o antologie a poezilor englezi, felul în care utilizam limba părea atât de american. Am fost încântată să aud asta. Întotdeauna m-

American than British, even though I have not lived in America since I was 15.

Mădălina Filipov: To be a poet with mixed ancestry or to be a poet who is a woman – Which of them represented a greater struggle in the past for you?

Ruth Fainlight: Simply being a woman created the problems, both in my private and professional lives.

Mădălina Filipov: You said about yourself in an interview: „ I am a poet who is a woman, not a woman poet”. Why was it important for you to specify this? Do you think that our society is still full of stereotypes and misconceptions?

Ruth Fainlight: From the very beginning I rejected labelling, and have fought against it all my life, not only when it is applied to me – I am a poet who is a woman, not a woman poet, I am a poet who is Jewish, not a Jewish poet – but to anyone, whatever their race or gender or nationality. Yes, unfortunately, I think there are still far too many stereotypes and misconceptions throughout society, in every part of the world.

am simțit mai americană decât englezoaică, deși nu am mai locuit în America de la vârsta de 15 ani.

Mădălina Filipov: Să fii un poet cu descendență mixtă sau să fii un poet care e femeie – Care din cele doua a reprezentat o luptă pentru dumneavoastră în trecut?

Ruth Fainlight: Simplul fapt că eram femeie a creat probleme, atât în viața privată cât și în cea profesională.

Mădălina Filipov: Ați afirmat despre dumneavoastră într-un interviu: „ Sunt un poet care e femeie, nu o femeie poet”. De ce era important să specificați acest lucru? Sunteți de părere că societatea actuală este plină de stereotipuri și de concepții greșite?

Ruth Fainlight: Încă de la început am respins etichetarea, și am luptat împotriva ei întreaga mea viață, nu doar atunci când mi se aplica mie – Sunt un poet care e femeie, nu o femeie poet, sunt un poet care e evreu, nu un evreu poet – dar și dacă este aplicată oricui altcuiva, indiferent de rasă sau sex sau naționalitate. Da, din păcate, cred că încă există mult prea multe stereotipuri și concepții greșite în întreaga societate, din fiecare colț al

lumii.

Mădălina Filipov: What determined you to go on in your writing career in spite of all the obstacles? Did you think that what you had to say was too important to be left unsaid? Is that why you fought even harder for your voice to be heard?

Ruth Fainlight: From my earliest years I knew I was a poet – it was (and is) the strongest and deepest factor of my identity. I have never felt any doubt about that. So whatever obstacles and problems presented themselves had to be dealt with, like any other problem in my life. But it was more a question of self-expression rather than (self)-importance: writing is a part of my being, rather than a career.

Mădălina Filipov: Do you refer to yourself as a feminist? What does this mean to you and how do you advocate for this?

Ruth Fainlight: I have been what is called a feminist since my earliest years; there was no need to have my consciousness "raised"! I identify as a feminist. What feminism means to me

Mădălina Filipov: Ce v-a determinat să continuați să urmați o carieră de scriitoare în ciuda tuturor obstacolelor? Credeți că ce aveți de transmis era prea important ca să rămână nespus aceea ați luptat și mai aprig ca să vă faceți vocea auzită?

Ruth Fainlight: Încă din primii ani din viață am știut că sunt poet – a fost (și este) cel mai puternic și profund element al identității mele. Nu am avut niciodată vreo îndoială în privința acestui lucru. Așa că orice obstacol sau problemă care a apărut odată cu asta trebuia să fie confruntată, ca orice altă problemă din viața mea. Dar ținea mai mult de propria exprimare decât de (propria)-importanță: scrisul e o parte din ființa mea, mai degrabă decât o carieră.

Mădălina Filipov: Vă referiți la dumneavoastră ca fiind o feministă? Ce înseamnă asta pentru dumneavoastră și cum o susțineți?

Ruth Fainlight: Mi-a fost atribuit așa numitul termen de feministă încă din tinerețe; nu a fost nevoie să îmi fie „trezită” conștiința! Mă identific drept feministă. Feminismul pentru mine

is absolute equality and opportunity between the sexes in every aspect of life.

Mădălina Filipov: The nature and the Moon are salient elements in your poems. How much do they influence you and how could you describe this bond?

Ruth Fainlight: The moon, and the natural world, are profoundly important, and significant, to me. The natural world: all that is threatened or already being destroyed by human activity, the mountains, plains, rivers, lakes and oceans we live with and among, which are so beautiful and so fragile – how can I describe this bond? I am a creature of this planet, linked to everything that lives on it with me, it is a bond deeper and more primitive than any other, and I am sure that much of my poetic inspiration comes from this connection. The Moon: an entity so freighted with myth and legend, so deeply connected to my female identity, that I don't know where to begin! You will have to read my moon poems to start to understand this.

Mădălina Filipov: You were friends with the American poet and novelist

înseamnă egalitate absolută și oportunitate între sexe în fiecare aspect al vieții.

Mădălina Filipov: Natura și luna sunt elemente predominante în poemele dumneavoastră. În ce măsură vă influențează și cum ați putea descrie această legătură?

Ruth Fainlight: Luna, precum și natura, sunt extrem de importante, și semnificative, pentru mine.

Natura: tot ce e în pericol sau e deja distrus de activitatea omului, munții, câmpiile, râurile, lacurile și oceanele cu care și printre care viețuim, care sunt atât de frumoase și de fragile – cum aș putea descrie această legătură? Sunt o creatură a acestei planete, legată de tot ce trăiește pe ea alături de mine, este o legătură profundă și mai primitivă decât oricare alta, și sunt sigură că o mare parte din inspirația mea poetică vine din această conexiune. Luna: o entitate atât de încărcată de legende și mituri, atât de profund conectată de identitatea mea feminină, încât nu știu de unde să încep! Va trebui să citești poemele mele dedicate ei pentru a înțelege asta.

Mădălina Filipov: Ați fost prietenă cu poeta și romanciera americană Sylvia

Sylvia Plath. What brought you two together and how did this influence your life and work?

Ruth Fainlight: „My first meeting with Sylvia Plath was in June 1961, at the presentation of the Hawthornden Award to her husband, Ted Hughes. The year before, it had been given to my husband, Alan Sillitoe, and by custom, the previous holder passed the award on to the next recipient.”

„I had already noticed Sylvia's poems in various literary magazines, and been impressed by their quality. As an American who also wrote poems and was married to an award-winning English writer, it was easy to imagine other parallels between us. I wanted to know her and hoped we would become friends.” „I believe we were equally aware of how lucky it was to have found a friend who shared so many essential qualities...” *fragments from „MEMOIR OF SYLVIA PLATH” by Ruth Fainlight*

Mădălina Filipov: How did you come to write about sibyls? What do you admire the most about them? If you could be one, what kind of sibyl would you be?

Plath. Ce v-a adus împreună și cum a influențat acest lucru viața și cariera dumneavoastră?

Ruth Fainlight: „ Prima mea întâlnire cu Sylvia Plath a fost în iunie 1961, la prezentarea Premiului Hawthornen pentru soțul ei, Ted Hughes. În anul precedent, i-a fost acordat soțului meu, Alan Sillitoe, și cum cere tradiția, deținătorul precedent înmânează premiul următorului câștigător.”

„ Remarcasem deja poemele Sylviei în diverse reviste literare, și fusesem impresionată de calitatea lor. Ca americană care de asemenea scria poeme și era căsătorită cu un scriitor englez premiat, a fost ușor să îmi imaginez alte paralele între noi. Mi-am dorit să o cunosc și speram că vom deveni prietene.”

„ Consider că eram la fel de conștiente de cât de norocoase suntem că am găsit un prieten cu care împărtășeam atâtea calități esențiale...” *fragmente din „MEMOIR OF SYLVIA PLATH” de Ruth Fainlight*

Mădălina Filipov: Cum de ați scris despre sibile? Ce admirați cel mai mult la ele? Dacă ați putea fi una, ce fel de sibilă ați fi?

Ruth Fainlight: From my teens I have always been interested in anthropology, folklore, ritual and religion, and other related subjects. Through the poet Ted Hughes I met an American artist living in England, the sculptor and print-maker Leonard Baskin. (It was he who made the "Crow" image for Hughes' book of poems with that title.) From our conversations, Baskin learned that I was knowledgeable about such matters – which also interested him very much. He told me that he had started to make drawings and watercolours of Sibyls, and asked if I would be interested in writing some poems to accompany them, and perhaps the project ultimately might produce a book. I was excited by the idea, which led to more than a year of almost continuous inspiration and writing, and finally, years later, to the publication of a wonderful folio of prints and poems titled "Twelve Sibyls". I don't know which Sibyl I would like to be! But I know that I totally understand their state of mind.

Mădălina Filipov: How could you define your poetry? What message do you want to convey through your work?

Ruth Fainlight: Din adolescență am fost mereu interesată de antropologie, folclor, ritual și religie, și alte subiecte asemănătoare. Prin poetul american Ted Hughes am întâlnit un artist american ce locuia în Anglia, sculptorul și gravorul Leonard Baskin. (A fost cel ce a creat imaginea „Corbul” pentru cartea eponimă de poeme a lui Hughes.) Din conversațiile noastre, Baskin a aflat că sunt o cunoscătoare a acestor domenii – care îl interesau și pe el foarte mult. Mi-a spus că începuse să deseneze și să picteze în acuarelă Sibile, și m-a întrebat dacă aș fi interesată să scriu câteva poeme pentru a le acompania, și poate din acest proiect poate ieși o carte. Am fost încântată de idee, ceea ce mi-a oferit mai bine de un an inspirație aproape continuă, și într-un final, ani mai târziu, a dus la publicarea unui minunat folio tipărit și poemele numite "Twelve Sibyls". Nu știu ce Sibilă mi-aș dori să fiu!

Dar știu că le înțeleg pe deplin starea de spirit.

Mădălina Filipov: Cum v-ați putea defini poezia? Ce mesaj doriți să transmiteți prin munca dumneavoastră?

Ruth Fainlight: These are the sort of questions I find almost impossible to answer. When I start to write a poem I almost never know how it is going to develop or where it will go. I might have thought that I was writing about one subject, but as the work develops, it moves in an entirely different direction. If there is a message, I might not realise what it is until reading the poem years later. Of course there are narrative poems, and poems written to an agenda, social or political, but I have written comparatively few of those. I suppose my poems could be defined as mostly lyrical.

Mădălina Filipov: What helped you develop your technique and your writing skills?

Ruth Fainlight: What helped me to develop my technique and writing skills – the answer is: work and time, reading and writing – reading as much poetry as I can and paying attention to how that poetry has been written, studying the techniques used by classical poets as well as by my contemporaries, practising writing in different forms and styles. It is an endless task, and also a great pleasure, for a real poet.

Ruth Fainlight: Acestea sunt tipurile de întrebări la care îmi este aproape imposibil să răspund. Când încep să scriu un poem, aproape niciodată nu știu cum va evolua și unde va ajunge. Aș putea să cred că scriu despre un subiect, însă pe măsură ce scrisul avansează, se îndreaptă într-o cu totul altă direcție. Dacă există un mesaj, e posibil să nu îmi dau seama care e decât când îl citesc peste ani. Desigur că sunt poeme narative, și poeme scrise după un program, social sau politic, dar am scris relativ puține de acest tip. Cred că poemele mele ar putea fi descrise cel mai bine ca fiind lirice.

Mădălina Filipov: Ce v-a ajutat să vă dezvoltați tehnica și îndemânarea la scris?

Ruth Fainlight: Ce m-a ajutat să îmi dezvolt tehnica și îndemânarea la scris – răspunsul este: munca și timpul, cititul și scrisul – faptul că am citit oricât de multă poezie s-a putut și că am fost atentă la modul în care a fost scrisă, studiind tehnicile folosite de poeții clasici precum și de cei contemporani, exersând scrisul în diferite forme și stiluri. Este o sarcină nesfârșită, dar de asemenea și o mare plăcere, pentru un poet adevărat.

Mădălina Filipov: What is fundamental for a poem in order to be a great one? How vivid must be the images that you transmit and how do you know that you did it the right way?

Ruth Fainlight: If only one knew the answer to that! You never know if you have done it the right way. There are moments when you think you have – but the next time you read the poem (although perhaps not until years later), you realise how far you are from what you hoped to achieve.

Mădălina Filipov: How does the writing process work for you? Do you have a certain ritual? Where do you find your inspiration?

Ruth Fainlight: I try to be open to the approach of inspiration, to be ready at my desk – although sometimes, walking down the street or sitting in a car or even talking to a friend, a few words come into my head or, to be more accurate, I can hear the words, the phrase, and I am sure that they are the core words of a poem. I try to write them down immediately; I must not lose them. Then my task is to allow all the implications of meaning and all the sound possibilities of these words to unfurl, and to follow them, further into the poem, wherever they lead me.

Mădălina Filipov: Ce este esențial ca un poem să devină unul extraordinar? Cât de vivide trebuie să fie imaginile transmise și cum îți dai seama că ai procedat corect?

Ruth Fainlight: Dacă cineva ar ști răspunsul la asta! Niciodată nu știi dacă ai urmat calea cea mai bună. Sunt momente când crezi asta – dar următoarea dată când citești poemul (deși poate o faci peste ani de zile), îți dai seama cât de departe ai ajuns față de țelul propus inițial.

Mădălina Filipov: Cum funcționează procesul de scriere pentru dumneavoastră? Aveți un anumit ritual? Unde vă găsiți inspirația?

Ruth Fainlight: Încerc să fiu deschisă către inspirație, să fiu gata la biroul meu – deși uneori, mergând pe stradă sau stând în mașină sau chiar vorbind cu un prieten, îmi vin câteva cuvinte în minte sau, ca să fie mai limpede, pot auzi cuvintele, fraza, și sunt sigură că reprezintă miezul de cuvinte pentru un poem. Încerc să le notez imediat; nu trebuie să le pierd. Apoi sarcina mea este să permit tuturor înțelesurilor și sunetelor posibile ale acestor cuvinte să se desfășoare, și să le urmez, mai apoi într-un poem, oriunde mă conduc.

Mădălina Filipov: What advice would you offer young poets, especially women poets? Why should they never give up on writing in spite of all the obstacles?

Ruth Fainlight: My advice to a young poet would be: always believe you are a poet (even during those painful times when you cannot believe you will ever write another poem, and that it is only when you are writing poetry that you are a poet), always be attentive to everything in the world around you and every thought that passes through your mind, always be ready for the approach of the inspiring Muse. This advice is for women and men equally. I don't think it is possible to stop someone from writing, once they have recognised their vocation. But if they needed help in overcoming obstacles to this, I would do my best to give it to them.

Mădălina Filipov: Ce sfat ați oferi tinerilor poeți, în mod special poetelor? De ce ar trebui să nu renunțe niciodată la scris în ciuda tuturor obstacolelor?

Ruth Fainlight: Sfatul meu pentru un poet tânăr ar fi: să crezi mereu că ești poet (chiar și în acele vremuri nemiloase când nu poți crede că vei mai scrie vreodată un alt poem, și că doar atunci când scrii poezie ești poet), să fii mereu atent la orice lucru din lumea înconjurătoare și la fiecare gând ce îți trece prin minte, să fii mereu pregătit de sosirea Muzei inspirației. Acest sfat este deopotrivă pentru ambele sexe. Nu cred că este posibil să oprești pe cineva din a scrie, din momentul în care și-au recunoscut vocația. Dar dacă au nevoie de sprijin pentru a depăși obstacolele apărute, voi face tot ce îmi stă în putință pentru a-l oferi.